

International Socialist Review (Chicago) mars-april 2007

Gilbert Achcar och Paul D'Amato

Libanon och krisen i Mellanöstern

Tidningarna här beskriver oppositionen, ledda av Hizbollah i Libanon, och som försöker utmana Senioraregimen, som en rörelse som provocerar fram sekteristiskt våld. Vad anser du om det? Vilken karaktär har oppositionen, och vad vill den uppnå?

Det är redan ett faktum att hela konflikten fått en allt mer sekteristisk prägel. Men det är inte samma religiösa eller sekteristiska splittring som vi vant oss vid i Libanons förflutna. Jag tänker här på det femtonåriga inbördeskriget, mellan 1975 och 1990, som ställde ett i huvudsak kristet läger mot ett i huvudsak muslimskt, även om det hela inte var så renodlat och enkelt ens då. Den sekteristiska splittringen har den här gången tagit sig uttryck som saknar motstycke i Libanon. Det ser mer ut att vara en motsvarighet till det vi kan se i Irak idag, där de två stora grenarna av islam, sunni och shia, står mot varandra. Spänningen är faktiskt stor mellan de två lägren i Libanon just nu.

Det är förstås sant att varken oppositionen eller den så kallade majoriteten – de har parlamentarisk majoritet, men kan inte hävda att de representerar en majoritet av befolkningen – är religiöst homogen. Men den innefattar olika grupper som hör till olika sekter och religioner. En överväldigande majoritet av de libanesiska shiamuslimerna finns i oppositionsläget, de organiseras dels av Hizbollah dels av Amal. De är i allians med en av de två större grupperingarna bland de kristna maroniterna, under ledningen av den före detta generalen Michel Aoun. Sedan kan man till den brokiga samlingen av olika grupper lägga kristna styrkor, en mindre grupp inom det drusiska läget och några små sunnigrupper, som i huvudsak har det gemensamt att de har förbindelser med regimen i Syrien.

Mot detta finns i ”majoritetsläget” Hariri-klanen, som har en klar majoritet bland sunni-muslimerna, plus huvuddelen av ledarskapet för druserna, representerad av Walid Jumblatt, och en del av de kristna, som består av olika grupper, bland vilka den viktigaste är den libanesiska armén, högerextrema krafter som agerade brutalt under det femtonåriga inbördeskriget.

När det gäller splittring så är det i grund och botten bara det kristna läget som är reellt delat i nästan två hälfter. Vad gäller de andra lägren, så står det klart att å ena sidan tillhör den överväldigande delen av shiamuslimerna oppositionen, medan majoriteten av sunni-muslimerna och druserna tillhör ”majoritetsläget”. Oppositionen kräver en större representation i regeringen som innebär möjlighet att blockera beslut (det innebär enligt konstitutionen en tredjedel av platserna) samt en ny vallag och tidiga val.

Det här verkar vara en förändring sedan den israeliska invasionen förra året. Efter att Hizbollah slog tillbaka angreppet, var de hjältarna för dagen i Libanon, och i hela Mellanöstern. Det du säger nu tyder på att det svängt tillbaka mot större splittring igen? Vad tyder det på?

Ja, det har definitivt skett en förändring, men det fanns också överoptimistiska förväntningar och tolkningar av situationen vid den tiden. Under kriget fick brutaliteten och våldsamheten i det israeliska överfallet den effekten att det enade det libanesiska folket i fördömandet av Israel. Men, om man studerar saken närmare, kan man se att det inte handlade om någon radikal förändring av den politiska situationen. Direkt efter kriget, och som en följd av den interna politiska dynamiken och inställningen hos olika politiska ledarskap, återkom den splittring som fanns före det israeliska angreppet, och med ännu större intensitet på grund av

den situation som kriget i sig skapat. Den politiska kampen efter kriget blev mycket mer känslig och mycket mer avgörande för alla.

För Hizbollah är den nuvarande politiska konfrontationen av avgörande betydelse. Partiet har varit utsatt för Israels försök att krossa det. Det misslyckades, men den målsättningen har inte försvunnit. Washington tog över efter Israel och försöker fortsätta kriget med andra medel. Den tryckte på för att få igenom FNs säkerhetsråds resolution 1701, med vilken den fick NATO-styrkor till södra Libanon som skulle ingripa om det uppstod inhemska stridigheter i landet, med andra ord understödja Förenta staternas allierade i landet. Sedan dess har Washington hela tiden aktivt drivit på mot inbördeskrig. Om man skulle sammanfatta Washingtons politik mot Libanon liksom mot Palestina, skulle det kunna beskrivas som uppvigling till krig, inbördeskrig mellan palestinier och inbördeskrig bland libaneser, för att inte tala om det krig som är på väg i Irak. Både i Palestina och i Libanon finns det en fiende som USA ser som huvudfiende, Hamas bland palestinerna och Hizbollah i Libanon. Bakom båda dessa krafter skjuter man in sig på Iran (även Syrien men Iran är Washingtons främsta bekymmer). Och i båda länderna finns allierade till Washington: dels "majoriteten" och Senioraregeringen i Libanon, dels al Fatah och Mahmoud Abbas i Palestina.

Det är därför Förenta staterna och Israel skickar pengar till Al Fatah i Palestina

Precis. De skickar till och med vapen. Så det här är parallella situationer och på samma gång är de symmetriska, som en spegelbild. I Libanon kämpar oppositionen mot regeringen (ministerrådet) som domineras av Washingtons förbundna, som kontrollerar den parlamentariska majoriteten, medan presidenten (general Emile Lahoud) utgör oppositionen. I Palestina är det precis tvärtom. Regeringen och den parlamentariska majoriteten domineras av Hamas, medan presidenten (fatahledaren Mahmud Abbas) är Washingtons man. I båda länderna driver Washington på mot inbördeskrig. I fallet Libanon hänger de sig åt det enda ideologiska vapen, som Förenta staterna och deras arabiska allierade har hittat för att motverka Irans inflytande i området – nämligen sekterismen.

I sina ansträngningar att skydda sig från Förenta staternas krigsiver och hot, har Iran använt sig av pan-islamisk retorik. De har överträffat alla arabiska regeringar i sin anti-israeliska retorik – inklusive provocerande ställningstaganden när det gäller förintelsen. Teheran bygger också upp ett skydd i form av ett nätverk av allierade som sträcker sig bortom de shiamuslimska krafterna. Den iranskeledda alliansen är inte en "shiamuslimsk axel" som det framställs för sunnimuslimerna av Washington och dess arabiska allierade. Den inkluderar krafter som inte är shiamuslimsk – även det egyptiska Muslimska brödrskapet, den största fundamentalistiska sunnimuslimska organisationen, stödde Iran politiskt. Inte heller är den syriska regimen en "shiiitisk regim" – den befinner sig faktiskt långt från den iranska khomeini-ideologin, eftersom den delar den sekulära ideologi som omfattades av Teherans tidigare bittra fiende, den irakiska Baath-regimen.

Använder Förenta staterna och dess allierade idén om en "shiamuslimsk halvmåne" som ett ideologiskt vapen?

Så är det absolut. Det enda verktyg de har för att bekämpa Teheran är att använda sig av sekterism, och fördöma Iran och dess inflytandesfär som en "shiamuslimsk halvmåne" – så vittgående att det till och med förekommit demonstrationer på palestinskt område nyligen, där fatah-demonstranter marscherade mot Hamas och skanderade slagord som fördömde Hamas som shiamuslimer och använde ordet "shiamuslimer" som anti-semiter använder ordet "judar".

Varför lyckas man med detta?

I avsaknaden av en vänster, av klasskrafter, av ett progressivt medvetande – när de tongivande krafterna på båda sidor är religiösa krafter – är det olyckligtvis lätt att provocera fram sådana känslor. Om de stod inför ett klassparti som överbryggade sekterismen skulle det inte vara så lätt att gå emot det med sekteristiska argument. Men de står inför religiösa krafter, av vilken de främsta organisationerna har en sekteristisk karaktär; Iran och Hizbollh är shiamuslimska krafter. Under sådana omständigheter, och även om Hamas är en del av alliansen, så blir det trovärdigt att använda sekteristiska argument. Och detta har i hög grad underblåsts av det inbördeskrig som håller på att utvecklas i Irak och som ställer sunnimuslimer mot shia.

Har de sekteristiska spänningarna ökat i kölvattnet på avrättningen av Saddam Hussein?

Washingtons arabiska allierade använde det som ytterligare en möjlighet att förstärka splittringen mellan shia och sunni. Avrättningen sköttes mycket klumpigt av den irakiska regeringen. Man får intrycket att Washington faktiskt ville att det skulle gå till på det sättet, därför att de visste att det skulle användas av dess allierade i området för att isolera Iran och bekämpa dess inflytande och dess allierade. Jag skulle inte alls bli förvånad om inte Förenta staterna låg bakom videon med Saddam Husseins avrättning – de spreds så snabbt och exploaterades på ett så uppenbart sätt. Plötsligt förvandlade alla sorters människor, däribland många som hatade Saddam Hussein när han satt vid makten, honom till en sunnitisk martyr. Det var ganska groteskt!

I vilken mån har Hizbollah försökt att motverka, eller övervinna splittringen – eller åtminstone till vissa delar försöka framstå som en del av en bred opposition. Det verkar vara så i viss mån. Skulle du vilja säga att det är så men att det inte kommer att bli framgångsrikt för att den sekteristiska logiken är för stark?

Ja, definitivt. Det finns drag av detta. Hizbollah är måna om att inte bara framstå som en rent sekteristisk kraft, och försöker bredda sina allianser. Det är därför de är nöjda med att vara i allians med Aoun, som är en framstående kraft inom det kristna lägret, och de försöker charma en del sunnigrupper, inklusive de sunnilibanesiskt islamska fundamentalisterna, och vilka allierade som helst, som de kan hitta utanför det shiamuslimska lägret. Men i grunden är de en shiamuslimsk organisation. För att bli medlem av Hizbollah måste man vara shiit. Den är i grunden inte bara en religiös rörelse utan även en fundamentalistisk. Den har utvecklats inom det shiamuslimska lägret och inte brytt sig om att på något seriöst sätt organisera sig utanför det. Bland deras prioriteringar är enhet bland shiamuslimerna nummer ett, därav alliansen med Amal, den andra stora shiamuslimska organisationen. Sen är de noga med att undvika konfrontationer med andra muslimer – sunnimuslimerna – för de ligger varken i deras eller i Irans intressen. Därför har de intagit en del försonande ståndpunkter. Att underblåsa sekterism ligger faktiskt bara i Saudi-Arabien, Egyptens och Jordaniens intresse, och bakom dem Förenta staterna, för det är det enda effektiva ideologiska vapen de har. Och på grund av de skäl som nämnts är Hizbollah – även om de försöker förhindra att läget utvecklas mot sekterism – på grund av sin natur, en lätt måltavla för de som vill underblåsa sekterism.

Var det därför Hizbollah ställde in demonstrationerna i januari – på grund av rädsla för att man skulle tappa kontrollen över det sekteristiska våldet?

Hizbollah inser att en del av Washingtons partners, framför allt Jumblatt och den libanesiska krigsmakten, är redskap för en strategi som syftar till att provocera fram inbördeskrig. Det finns en skillnad här inom "majoriteten", mellan de krafter som just nämnts och Hariri-klanen, det vill säga, de som är förbundna med Saudiarabien. De senare är mer "moderata" i meningen att de är mer försiktiga, det är lite som skillnaden som finns i Washington mellan Bush-administrationen och det "realistiska" Baker-Hamiltonlägret. De styrande i Saudiarabien är i allmänhet mycket mera i fas med Baker-Hamilton än med den nuvarande Bush-

administrationen. De var mycket nöjda med den förra Bush-administrationen, men unge Bush är ett problem därför att hans administration är alldeles för äventyrlig. De kan redan se hur katastrofal konsekvenserna av dess politik blivit för dem.

Vad har Syrien för roll i detta?

Syrien är fortfarande i hög grad inblandade i Libanon förstås. Detta är också ett av problemen med Hizbollahs strategi, dess koppling till Syrien. Större delen av oppositionen är prosyrisk – ja faktiskt hela, utom Aoun, som har varit Syriens hårdaste motståndare i Libanon. Hizbollah är allierade med Syrien, det är inget snack om det. Amal är ännu närmare allierad med Syrien. Ett av rörelsens syften är att blockera en internationell domstol som ska behandla mordet på Rafik Hariri (Hariri dödade av en bilbomb den 14 februari 2005 och syrisk militär anklagas för att ligga bakom mordet) som Washington håller på att driva igenom i FN för att använda den i utpressningssyfte mot Damaskus. Detta är ett av de uppenbara tecknen på vad som håller på att ske, och på grund av det kan Hariri-klanen säga till sin sekteristiska sociala bas: ”Titta, dessa människor vill skydda den Syriska regimen, Rafik Hariris mördare. De vill beskydda de som mördat sunnimuslimernas store ledare,” och så vidare.

Och vill de göra Libanon till ett syriskt protektorat?

Ja, naturligtvis. De använder den sortens retorik. Och tyvärr är den trovärdig därför att stora delarna av oppositionen utgörs av fullständigt ruttna prosyrisk kraft. Det är ett enormt problem, tämligen långt ifrån hur vänsterfolk över hela världen romantiserade Hizbollah under kriget. Hizbollah utvecklade först ett heroiskt motstånd. Deras krigare försvarade verkligen sitt land, sina hem, sina familjer på ett beundransvärt sätt, inget snack om saken! Men att gå bortom det och tro att Hizbollah är en slags vänsterkraft stämmer inte alls med verkligheten.

I pressen har man talat om gemensamma protester mot den nyliberala politiken och en ny överenskommelse i Paris, som handlar om att genomföra en nyliberal politik i Libanon. Har Hizbollah försökt att organisera motstånd mot den?

Här handlar det om vad som hände på mötet i Paris den 25 januari. Det var ett möte som samlade bidragsgivare, rika givare, både från väst och oljestaterna, samlade för att förment ge hjälp till Libanon. Det hade sammankallats av Frankrikes president Jacques Chirac, som haft nära samarbete med Washington sedan 2004 när det gäller Libanon. Chirac hör till Sinioras och Hariri-klanens främsta uppbackare – han har länge haft nära band med Rafik Hariri. Konferensen hade organiserats runt ett klassiskt amerikansk samförståndsprogram med ekonomisk och social inriktning. Jag syftar här på IMF och Världsbankens nyliberala standard-åtgärder som påtvingades så många länder på 1980- och 90-talen och som fortfarande är i kraft.

Sniora-regimens program på Pariskonferensen är en grovt tillyxad kopia av dessa: privatiseringar, omsättningsskatter istället för progressiva inkomstskatter. Planen innehåller alla de klassiska recepten som innebär att de fattigaste i samhället får ta den värsta smällen av de åtgärder som sägs leda till en bättre ekonomisk balans och ska göra det möjligt för staten att betala sina skulder. Libanon har samlat på sig en enorm skuld på sammanlagt 40 miljarder dollar. Så det här är, å ena sidan ett typiskt IMF-Världsbanksprogram. Å andra sidan var den här konferensen ett politiskt verktyg. Med konferensen syftade Chirac och Bush att ge ett starkt stöd till Sinioraregimen och ”majoriteten” i Libanon.

Det sätt oppositionen handskades med den här situationen är väldigt talande. Olika krafter inom oppositionen – Hizbollah, Aoun – kritiserade Parisprogrammet, men faktiskt ganska milt. De kritiserade regeringens program som vilken annan parlamentarisk opposition som helst skulle ha gjort, men utan att förkasta dess kärna. Och så var det ledarna för fack-

föreningsrörelsen som mobiliserade mot regeringsprogrammet. Den här ledningen är faktiskt nära lierad med oppositionen och Syrien, det är en följd av den syriska dominansen av landet. Den demonstration som rörelsen organiserade den 9 januari mot Parismötet ledde till ett löjväckande resultat – 2000 personer, i ett land som sett demonstrationer med hundratusentals deltagare. Det berodde på att oppositionen inte mobiliserade på ett seriöst sätt. Trots att de uttalade sitt stöd, så mobiliserade de faktiskt inte, på grund av det uppenbara faktumet att de inte ser nyliberalismen som en angelägenhet för dem. De sa rent ut att de inte ville äventyra Paris-konferensen!

Det tycks som att man skulle kunna överbrygga splittringen genom att politiska organisationer och fackföreningar formulerade icke-sekteristiska alternativ som skulle bygga på motstånd mot den ny-liberala politiken.

Det är precis det som det handlar om. Det finns människor som lyckligtvis försöker göra det. Det är det som det libanesiska kommunistpartiet (LCP) försöker göra. LCP deltog inte i oppositionens sit-ins sedan dess start i centrala Beirut i december. De stod utanför, och hävdade att de inte delade oppositionens uppfattningar, som syftar till att få till stånd en uppgörelse med majoriteten.. Kommunisterna sa: ”Det är inte vårt program, vi tror inte att vägen framåt för Libanon går via en uppgörelse mellan sekteristiska ledarskap. Det vi är beredda att kämpa för tillsammans med oppositionen är demokratiska krav; en ny vallag, nya val. Men vi vill inte blanda oss i en kamp som handlar om en uppgörelse mellan sekteristiska grupper som ska mynna ut i formerandet av en samlingsregering.” När det gällde motståndet mot Paris III vägrade LCP att delta i demonstrationen organiserad av fackföreningsrörelsen därför att, sa de, den inte var trovärdig. De beslutade att organisera en egen demonstration men i och med det försämrade läget ställde man in den.

På grund av de sekteristiska sammanstötningarna i Beirut?

Ja, just det. Så det libanesiska kommunistpartiet försöker att stå utanför de två lägren och bilda en tredje kraft på basis av ett vänsterprogram. Det har de gjort från början av den fas som inleddes med mordet på Rafik Hariri 2005, då två demonstrationer i mars, anordnades dels av Hizbollah dels av de som nu kallar sig ”majoriteten” eller ”14-marskoalitionen”. LCP deltog inte i någon av demonstrationerna och mobiliserade till en tredje en annan dag – med några tusen deltagare. Det var inte många i jämförelse med de två enorma demonstrationer som de två stora lägren arrangerade och som samlade runt en halv miljon vardera. Men ändå, det var inte möjligt att helt bortse ifrån att några tusen marscherade med röda fanor och med slagord helt fri från sekterism – progressiva slagord. I kriget nyligen var LCP naturligtvis inte neutralt. Det deltog i mobiliseringen och striderna mot den israeliska aggressionen, i allians med Hizbollah – en allians som inte innebar underordning, som partiets generalsekreterare uttryckte saken. Det var en allians utifrån en oberoende position gentemot Israel, men inte en allians bakom målet att forma en sammanslutning av sekteristiska krafter för att bilda en ny regering Det senare är inte kommunistpartiets politik.

Med tanke på den sekteristiska strukturen på det libanesiska politiska systemet, är det möjligt att förhandla fram överenskommelser som inte innefattar ett accepterande av denna struktur?

Vad som är möjligt är att sätta igång en kampanj som baseras på demokratiska paroller, som en ny vallag och nya val. Den nuvarande vallagen är konstruerad av den syriska regimen, den snedvrider representationen för de olika grupperna. Från början var den i huvudsak menad att underrepresentera Aouns inflytande, när denne var den främste fienden till den syriska närvaron i Libanon. Det var därför som det första Aoun krävde - efter att han kommit tillbaka från sin politiska exil när de syriska trupperna försvann – var förändringar i vallagen. Men Washingtons allierade vägrade honom detta, och gick till val i allians med Hizbollah och

Amal. Man ska inte glömma att det var Hizbollah som ledde denna majoritet till makten. Aoun blev helt bortröstad i valen 2005 av Washingtons allierade trots att han hade varit mycket aktiv mot det syriska inflytandet. Så han ställde sig i opposition, och några månader senare, gick han i allians med Hizbollah. Han har uppenbart målet att bli president. (Enligt vallagarna i Libanon ska presidenten vara maronit, och Aoun är maronit.) Aoun ansåg att det bästa sättet att nå sina mål var att göra upp med Hizbollah, då de har ett enormt väljarunderlag och representerar den starkaste politiska kraften i Libanon.

Finns det inom kommunistpartiet eller bland andra sekulära krafter, några som ställer kravet att helt förkasta systemet så att det inte längre baseras på sekteristiska partier och sekteristisk identifikation?

Det är faktiskt så att förslaget på att institutionerna måste omvandlas så att den sekteristiska fördelningen av platser och makt försvann, kom man överens om i det libanesiska etablissemangets när inbördeskriget upphörde 1989-90. En konferens med libanesiska representanter hölls i Saudiarabien, och de kom överens om en plan för politiska reformer, Taif-överenskommelsen. Officiellt står alla i Libanon bakom detta, men det är bara på papperet.

En del människor, som exempelvis Aoun, är dock mera seriösa när det gäller att förändra det politiska systemet. Hizbollah är officiellt för det, men med tanke på att de är en sekteristisk kraft, slits de mellan sin sekteristiska karaktär, som passar in i det sekteristiska systemet, och det faktum att shiamuslimerna är den största minoriteten. De skulle gynnas av att inte ha en på förhand bestämd fördelning av platser och makt – en ordning genom vilken fördelningen istället bestäms genom val och parlamentariska överenskommelser. Som du ser så är situationen tvetydig. I själva verket är det vänstern, kommunisterna, som är mest kraftfullt hängivna för en sekularisering av landet, bortom ett avskaffande av den ”politiska sekterismen”.

Vilket är ursprunget till den sekteristiska politiken i Libanon? Kan den spåras tillbaka till den franska ockupationen?

Det skulle vara för enkelt att hävda det. Sekterismen har sina rötter i den av ottomanska riket styrda området Libanonberget under 1800-talet. Innan Libanon fick sina nuvarande gränser, fanns det en splittring mellan de två stora lägren i Libanonberget, vilket var maroniterna och druserna. Dessa var två minoriteter i ett område som dominerades av sunnimuslimer. De levde under lång tid i fred med varandra. Men under 1800-talet bryter det första sekteristiska kriget ut, i kölvattnet av – och detta är intressant – ett bondeuppror 1858 mot feodala jordägare. Bondeupproret, som startade bland maronitiska bönder och som hotade att sprida sig till hela bondebefolkningen, kanaliserades in i en religiös konflikt mellan maroniter och druser. Den horisontella konflikten mellan sekterna ersatte den vertikala mellan bönder och jordägare. Detta ledde till den franska landstigningen i Libanon 1860, då Napoleon III skickade sin flotta för att ”skydda” de katolska maroniterna. Så framträdde ett historiskt mönster där sekteristisk splittring utnyttjades för att förhindra annan politisk och social dynamik, och exploaterades av utländska makter för att kontrollera landet.

Hjälpte inte fransmännen till att etablera ett politiskt system baserat på sekteristisk splittring?

Fransmännen kom tillbaka efter det första världskriget med ett kolonialt mandat av Nationernas förbund. När de etablerade sig som en kolonial makt i Libanon stadfäste de landets nuvarande gränser, och utvidgade dem så att de omfattade en större och farligare blandning av sekteristiska sammanslutningar, och de konstruerade institutioner som baserades på en sekteristisk maktfördelning utifrån det klassiska receptet ”splittra och härska”. Där har vi ursprunget till dagens institutioner i Libanon.

Du har talat om att Washingtons och dess allierades strategi i området är att underblåsa inbördeskrig. Du har också talat om att Förenta staterna försöker isolera Iran. Knyt ihop detta med det faktum att Förenta staterna skickar fler flottstyrkor till Persiska viken och med "svallvågen" i Irak, som verkar ha ett samband med en plan att jaga Mahdis armé, eller delar av den. Är detta en sammanhängande strategi? Är det, enligt dig, möjligt att detta kan vara ett förspel till en begränsad militär aktion mot Iran? Hur hänger allt detta samman med den amerikanska politiken?

Om man betraktar den imperieinriktade amerikanska politiken från någon sorts rationell synvinkel, så borde man kunna utesluta detta. Men problemet är att det i Washington finns en administration som över huvud taget inte uppför sig rationellt. Det är en av de mest irrationella statsledningarna någonsin i Förenta staternas historia. Dessa människor är tillräckligt galna för att överväga ett angrepp på Iran, speciellt som de har stora problem efter att ha kört fast i den irakiska kvicksanden. Likt ett sårat vilddjur som bara blir farligare, befinner de sig i ett så dåligt politiskt läge, som bara blir värre, att de mycket väl kan frestas att spela ett mycket högt allt-eller-ingetspel.

Det verkar nästan vara en plan som satsar allt på ett kort. Det går dåligt i Irak – spräng allt i luften bara.

Det är det de kallar "svallvågen" eller hur? Jag antar att tills vidare så finns det motverkande krafter inom etablissemangen, alla de gamla "realisterna" bland annat Baker-Hamilton, som representerar en mer rationellt imperialistiskt samförstånd, och som håller tillbaka sådana planer. Men Bush-administrationen – och resterna av de nykonservativa grupperna runt administrationen – är uppenbarligen frestade att försöka med något som kan liknas med att köra rakt in i en bergvägg.

Det är ingen glasklar jämförelse, men kom ihåg att efter Tet-offensiven, när en majoritet vände sig mot kriget och det stod klart att kriget inte gick att vinna, utvidgade faktiskt Förenta staterna kriget till Laos och Kambodja.

Ja, naturligtvis. Och efter det drog Nixon-Kissinger lärdomar av läget och tänkte; "Vi förlorar mark, vi har fastnat i kvicksand. Låt oss tala med uppbackarna av det vietnamesiska motståndet, ryssarna och kineserna." Det var ju det de gjorde, och lösgjorde sig från Vietnam. Och det är det dom Baker-Hamiltons förslag innebär; "Låt oss tala med Syrien och Iran." Men Bush-administrationen vill inte lyssna på det örat för det skulle gå emot den doktrinära politik den förfäktat sedan 11 september, för att inte tala om det som de nykonservativa hävdade långt innan Bush tog makten.

Valet här skickade en tydlig signal. Även om det enda alternativet var att rösta på demokraterna, som stödjer den amerikanska imperialismen – var det en tydlig röst mot Förenta staternas närvaro i Irak. Och här verkar det leda till ett återupplivande av anti-krigsrörelsen, som har varit tämligen avsmnad. Finns det några tecken där du är, i Europa, till exempel, på att ett organiserat motstånd mot kriget tar ny fart?

Bush-politikernas valnederlag har förstås stärkt motståndet. Och som du sa så var det viktiga inte vilka som vann valet utan vilka som förlorade det. Det faktum att den här administrationen uppför sig som om det inte varit några val, och som om de inte förlorat, att de är så envetna och håller fast vid sin linje och går emot majoriteten inom det imperialistiska etablissemangen – detta sätt att agera isolerar den här administrationen till och med inom den härskande klassen själv. Därför finns det definitivt en öppning för anti-krigsrörelsen, en öppning som förmodligen är den största sedan Vietnamkriget. Inte sedan Vietnam har det funnits en sådan splittring inom den härskande klassen, där regeringen varit så isolerad och

stått inför ett sådant motstånd mot en upptrappning. Så, ja, nu har vi ett lysande tillfälle för anti-krigsrörelsen att mobilisera alla sina krafter och göra en insats.

Gilbert Achcar, en libanesisk-fransk akademiker, skribent och socialistisk aktivist, är författare till *Eastern Cauldron: Islam, Afghanistan, Palestine and Iraq in a Marxist Mirror* (2004), *Clash of Barbarisms: September 11 and the Making of the New World Disorder* (2:a upplagan, 2006), och tillsammans med Noam Chomsky, *Perilous Power: The Middle East and U.S. Foreign Policy* (2007). Hans senaste bok, ihop med Michel Warschawski, är *33-day War: Israel's War on Hezbollah in Lebanon and its Consequences* (2007). Han återvände nyligen från en resa till Libanon. Han intervjuades den 25 januari 2007, av Paul D'Amato, redaktör för tidskriften *International Socialist Review* (ISR).

Översättning: B. Isaksson